

Det andet Mindretal (Naberg, Røttentved, Scharling og Scheel) har i Overensstemmelse med den i Foraaret truffne Overenskomst imellem begge Ting ment at burde strække sig saa langt, som paa nogen Maade forsvareligt, for at muliggøre en regelmæssig Finansloof for næste Finansaar. Afstillelige af de Vædringsforslag, det har været med til at stille, angibe derfor ikke, hvad dette Mindretal i og for sig har fundet rigtigst eller heldigst, men kun, hvad det efter Omstændighederne har anset det for forsvareligt at nøjes med, ligesom det ogsaa har ment at burde tage Hensyn til, at Landets økonomiske Forhold for Tiden ere særlig trykkelige.

Et tredje Mindretal (Blem, Buxf. S. C. Christensen, D. Hansen, A. Nielsen og A. Sørensen) har ved Behandlingen af Finansloven og navnlig §§ 22 og 23 med dertil hørende Afnit af § 27 ikke kunnet finde de saglige Grunde, der i Fjor ledede Folketinget til at gaa ind paa de betydelige Forhøjelser og Nybevillinger, som det da efter Indstilling fra Flertallet i Fællesudvalget uden nogen nærmere Begrundelse gif ind paa. Ved denne Veflighed blev der paa disse Paragraffer saaledes i alt bevilget hyderligere ud over Folketingets Afstemninger saa Dage i Forvejen ikke mindre end 490,850 Kr.

Da Mindretallet ikke har deltaget i de Forhandlinger og Overvejelser, som førte Fællesudvalgets Flertal til i Fjor at indstille disse betydelige Beløb til Folketingets Vedtagelse, saa vil det formentlig findes naturligt, at det ved Behandlingen af Finansloven i Aar, bortset fra den Opfordring og de Grunde, som den politiske Stilling i øvrigt indeholder, ikke heller har kunnet føle sig bundet til uden nærmere Forhandlinger med Regeringen og det andet Ting at bevilge dem paa ny, saa meget mere som flere af dem desuden i Aar ere betydelig forhøjede. Dette gælder saaledes en hel Række Bevillinger baade til Sø- og Landbefæstningen samt til Flaaden og til Nyansatfeller.

Mindretallet er af den Mening, at under de nuværende trykkende økonomiske Forhold, hvori saa godt som samtlige Landets Erhverv befinde sig, maa Lovgivningsmagtens nærmeste Formaal være, saa meget som det med Villighed lader sig gøre, at indskrænke Udgifterne til uproductive Foranstaltninger for at kunne anvende saa meget des mere til Støtte og Fremhjælp af Landets produktive Virksomheder, og det er i denne Erkendelse sammen med, hvad foran er anført, at Mindretallet navnlig paa de førnævnte Paragraffer stiller Forslag om dels helt at stryge, dels at nedsette forfællige Bevillinger, saaledes som Betænkningen ved de enkelte Poster særlig vil udvise.

Blandt de Bevillinger, som Mindretallet paa de nævnte Paragraffer foreslaar helt at stryge, findes, som det vil bemærkes, Bevillingerne til Fæstningens Vedligehold. Om disse gælder ikke mindst, hvad ovenfor er sagt, at Mindretallet ikke har deltaget i de Forhandlinger og Overvejelser, som førte Flertallet til i Fjor at indsette dem. Mindretallet maa nu som før betragte Fæstningen som en i høj Grad uheldig Foranstaltning saavel i militær som i politisk og økonomisk Henseende, om det end maa indrømme, at den nu har tabt sin ulovlige Karakter, efter at Rigsdagen ikke alene direkte har bevilget Penge til dens Benyttelse og Vedligehold, men endogsaa ved særlig Lov (Hærloven) har anerkendt den som et Led i vort Forsvar ved at skabe det nødvendige Mandstab til dens Betjening.

Vel kan man have Ret til at sige, at det under almindelige Forhold er gammel konstitutionel Praksis, at det ene Ting ikke ensidig kan fastholde en Nægtelse af Bevillinger paa Finansloven, som i foregaaende Aar ere indsatte derpaa ved samstemmige Beslutninger af begge Ting og under den Forudsætning, at det skulde være aarlig genkommende varige Poster; men Mindretallet maa dog forbeholde sig sin fri Stilling over for en Fæstning, der er bleven til paa ulovlig Maade og godkendt paa Trods af Valgdagen, og maa navnlig i hvert Fald fastholde Folketingets Ret til gennem Nægtelse af Bevillinger som